

Още през деня насипа снѣгъ до колѣне. Затрупа малкитѣ кѣшурки на село Звѣнчарево. И коминитѣ запушиха, като голѣми чубуци къмъ небето. Тунджа притихна и се спотаи. И малката хижа съ пукнатия коминъ край нея задрѣма въ новата си премѣна. Черешата прекърши клони надъ прага. Последната шумка се отрони, залюлѣ се и като я подгониха снѣжинкитѣ, падна на прозореца отвѣнъ. Едно пепеливо вrabче бѣше кацнало на сѣщия прозорецъ. Чукаше на стѣклото, но никой не му отваряше.

— Защо не лѣгашъ още, пепеливко? — запита го жълтата шумка.

— Какъ да лѣгамъ, като съмъ гладно! — А виждашъ ли вжтре онуй момче, дето лапа кашата съ бъркалката, то се казва Дамянчо. Лапа си то и не ме чува.

— Ти, птичко, майка имашъ ли?

— Нѣмамъ! Снощи я хванаха въ капанъ отъ две керемиди, и сега си нѣмамъ никого!

— Ами Дамянчо има ли майка?

— И той нѣма. Тая каша въ гърнето му е забъркала баба Златарка. Тя го храни. Тя го пере.

Дамянчо, като се налапа съ кашата, изтри си устата съ ржкава на ризата. Зави се съ чергата. А като погледна пакъ, видѣ баба Златарка предъ кандилото. Пада на колѣне и се кръсти.

— Бабо, защо е запалено кандилото? — попита Дамянчо.

— Утре е Коледа, пиле. Дѣдо Коледа ще дойде.

Дамянчо пакъ метна чергата и се уви като вретено.

— Чукъ, чукъ, чукъ! — нѣкой леко почука на стѣклото.